

se ob povrnitvi. — Hvaljen bodi Bog, ki me je pustil oditi; hvaljen bodi zopet, ker me je nazaj poklical; hvaljen bodi Bog, ki je dopustil nevihto, hvaljen bodi, ker je nevihto utolažil in napravil mir.“ In ob koncu povabi vse, naj ž njim hvalijo Boga: „Končajmo s tem, da za vse zahvalimo dobrotljivega Boga, kateremu bodi čast na veke!“ In ko je bil v drugič pregnan ter v nepopisnih stiskah, je pisal: „Čast bodi Bogu za vse. Zakaj nikdar ne bom nehal govoriti te besede ob vsem, karkoli me zadene.“ Tudi zadnje besede tega vzornega trpina so bile: „Čast bodi Bogu za vse!“ Zarad velike zgovornosti ima ime Zlatoust, a čuditi se moramo tudi njegovemu zlatemu srcu.

Kaj ne, zdaj izprevidite, da je opravičen napis: „Najlepša hvaležnost.“



O ti brezskrbna mladost!



o, se boš li že napil, piščanček mali? Seveda nazobal si se zrnja, da si kar okrogel. Res je, da si pogoltnil vmes tudi kakega mastnega črvička, toda tisto ti ne more ugasiti hude tvoje žeje.

In proti nebu gledaš, kadar piješ. Prav tako, saj je tam gori on, ki je ustvaril tebe, ustvaril zrnje, da je zoblješ, in vodo, da si gasiš žejo. Prav je, da se oziraš tja gori k njemu in si mu hvaležen.

Kam pa zdaj spet? Aha, nazaj tečeš k svoji mami.

Tebi je pač prijetno! Imaš skrbno mamico, tako dobro kokljico.

„Ko-ko-ko-kook-kok-kok!“ kliče te vedno, brska po dvorišču, brska po trati, ti pa pobiraš zrnca in črvičke. Lačna je mamica, suha kokljica, toda ne pri-

takne se ne zrnca ne črvička, dokler ni poln tvoj želodček. Stoji med vami in veseli se, da se vi mastite, in gleda, kako čivkaje pobirate drobno hrano.

Nazobal si se in zopet si žejen, pa pozabil si, kje je pripravljena za vas voda. Mamica vé, kaj ti je.

„Kokoko-kok!“ In počasi te pripelje mimo posode, kjer je voda, pogleda vanjo — dovolj je bo, si misli, tudi jaz si je smem nekoliko privoščiti, saj je vendar ne bo premalo mojim keščkom. Pokusi jo in vam zopet pokaže, kako morate piti.

E, dobro se ti godi!

No, no, no, kaj je pa sedaj?

„Civ, civ, civ, — civ — — civ!“ E ti revež ti, kaj pa je? Ej, seveda, trava je velika, ti si pa majhen. Izgubil si se, nisi mogel videti, kam je odpeljala mamica bratce in sestrice. V žalosti in strahu kličeš z obupanim glasom: civ, ciiv, ciiiv!

Nikar se ne boj, ne bo nič hudega. Lej, mamica že vzdiguje svojo glavico, — poslušaj, — te že čuje.

„Kok — kok ko-ko-kok!“

Aha, jo že sliši, je že blizo, — pri tebi.

Toda, kakšen pa si? Ves moker; seveda toliko časa kobacati po rosi! Kajne zebe te? Kako bi te ne? Suknjica tvoja je še slaba, tuintam se ti vidi še gola koža. —

Mamica precej opazi, kako trepetajš mraza, precej ti razprostre svoja krila. — Kajne si že izkusil, kako prijetno gorko je tam notri pod okriljem mamičinim? Ti zležeš tja notri in zopet si dober. E, tebi je le prijetno! Ogrel si se, skoro vroče ti prihaja. Dobro bi bilo se malo ohladiti. Zato si menda odgrnil nekoliko mehko mamičino perje, pomolil venkaj najprej svoj rumeni kljunček, za njim pa še svojo rumenkasto po sredi prižano glavico. Tudi solnček je že gorak, in počasi se izkobacaš ves na svitli dan.

No, se boš malo pretegnil? Nožica ti je zastala; le potegni jo in nekoliko povihraj s perutkama.

Nadremal si se, ogrel si se, no zdaj boš pa nagajal? Okrog mamice hodiš in kavšajš jo pomalem? Lej, lej, kar za kljun jo grabiš in celo njene lepe rože na glavi ne pustiš pri miru!

Tudi mamica se je že naveličala tvojih porednosti, vzdignila in stresnila se, da se je kar pokadilo od nje, in spet hajdimo dalje! Ko-ko-ko-kok-kok . . .

Približali ste se sultanovi kolibi. Notri leži sultan in malomarno gleda vunkaj. Premišljuje pač, kaj je neki krivo, da danes ni dobil nič kosti. Revež ne vé, da je petek. Ak, kako jih je hrustal drugekrati in si takisto zadovoljno oblizaval dolge svoje brke. Danes pa nič in nič. Baš ob teh njegovih mislih pripelje vas mamica pred kolibo. Sultan pogleda uprav nate, nesrečna misel mu šine v glavo, začuti poželenje po tvojih koščicah, nagubanči čelo, stresne se in puhne iz kolibe . . .

Po tebi bi bilo, pohrustal bi te bil, kakor pohrusta tvoja mamica rjavega hrošča, ki ga zmaje veter doli z drevesa, — toda mamica tvoja ima oči povsod. Kakor blisk je bila pred sultanovim gobcem. No, tako hude je še nisem videl nikoli. Vse je sršelo od nje, sekala je s kljunom in skočila je v sultana pa ga opraskala po poželjivem gobcu. Saj se je pa tudi takoj obrnil in osramočen vrnil v kolibo. No, boš pa drugič še imel tako pregrešne želje.

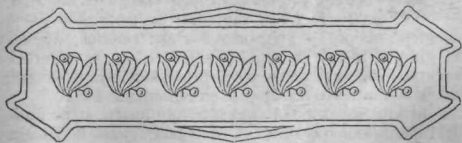
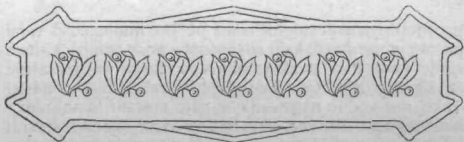
In pravtakisto sta jo obravnala tudi z mucinom, ko je z mehкими šapami že pripravljaj gobček, da bi kaj boljšega založil. Saj veš, kako te je gledal.

Reci, če ti ni dobro, da imaš tako skrbno mamico! Kje bi že bil, da je nimaš!

Ali se še spominjaš, kolik strah je bil unkrat, ko se je prikazal tam gori v višavah strašni jastreb! kako je bilo vse poparjeno in preplašeno! Odneseš in pohrustal bi bil vse, ko bi vas skrbna mamica ne bila o pravem času spravila v varno zavetje.

O ti skrbna, dobra mamica!

Ljubi jo, dokler jo imaš, saj je ne boš imel dolgo, piščanče! Še kakih pet ali šest tednov, pa vas bo zapustila dobra mamica. Nekega jutra bode te ostali sami. „Čiv — čiv — čiv!“ . . . tako bode te žalostni čivkali in iskali mamice. Morda jo bode te našli, prosili, naj vas še vodi, še hrani, še varuje, toda poreče vam: „Ljubi moji otročiči, dosti ste veliki, zdaj morate že sami skrbeti za-se. Vsega sem vas naučila, ravnajte se



po mojih naukih in nič vam ne bo hudega. Z vami pa ne morem več, kajti naša dobra gospodinja, ki nam siplje vsak dan dvakrat dobrega zrnja, me izprašuje že štirinajst dni: Grahka, kdaj boš začela zopet nesti? Tako me vedno nagovarja, in zato moram in moram.“ Ne vtegnem se več ukvarjati z vami, bodite srečni!

Takrat, piščanček, bo konec tvojih srečnih brezskrbnih dni. Sam si boš moral iskati hrane, sam se varovati nesreče, sam paziti na sovražnike, mamice ne bo več pri tebi. — —

Ljubi moji otročki, piščančkovo življenje je življenje vaše. Tudi vi ste enako neokretni in revni, a mamice vaše so skrbne za vas, ej, še mnogo skrbnejše kot kokljice za piščeta. Koklja zapusti piščance v šestih, sedmih tednih, toda mamica te ne zapusti, te ne pozabi nikdar. Glej, da je tudi ti ne zapustiš in ne pozabiš nikdar — svoje zlate mamice!

Ferdinand Gregorec.



Povest o nagajivem boterčku.



Kaj menite, da je tisto noč Bogičev Mirče kaj spal? Kdodrug bi bil sanjal in zopet sanjal, a ta je bdel, boječ se, da bi mu sijajne podobe ne izginile izpred oči, in niti očesa ni upal zatisniti. Zakaj neki ne?

Ej, Binkošti so se približale in Mirče je imel iti k birmi. Izbrali so mu botra, velikega in debelega gospoda, črnih brk in ostrega pogleda. Bogičev se ga je kar zbal, ko ga je prvič zagledal; pa potolažila ga je — glejte si no — gospodova zlata verižica, pripeta za gumbe belega telovnika, s katero se je boterček večkrat poigral, da se je zlato blesketalo in je dragulj na zlatem obesku žarel v vseh mavričnih bojah.

Fantu je to odsile ugajalo; niti misliti si ni upal, da bi tudi on ne dobil v dar take zlate verižice z